

Chủ-nhiệm kiêm
chủ-bút :

Mục-sư: ÔNG-VĂN-HUYỀN

LÈ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 50 đồng
Nửa năm — 27 đồng
Mỗi số — 5 đồng

CŨ, ĐƯA ĐI THẮNG; MỚI, ĐÓN VỀ NGAY!

« Anh em phải bỏ cách ăn nết ở ngày trước, thoát lối người cũ là người bị hư hỏng bởi tư-dục dơ-dành, mà phải làm nên mới trong tâm chí mình, và mặc lấy người mới, tức là người đã được dựng nên giống như Đức Chúa Trời, trong sự công-bình và sự thánh-sạch của lễ thật ». (Êph. 4: 22-24).

CŨ quá! Đó là lời chê một vật gì đã cũ đã hư mà người ta không muốn mua, không muốn nhận. — Cũ rich! cũ mèm! Đó là lời chê một bài văn, hoặc một luận-thuyết nào mà người ta đã biết và đã chán rồi. — Thôi, cũ lắm rồi! Đó là lời bài-xích một đề-nghị hay một ý-kiến nào đưa ra giữa một công-hội nào mà đề-nghị hay ý-kiến ấy không còn hiệp-thời nữa.

Ba câu trên đây, tuy cách nói khác, đều phải nói khác, và trường-hiệp nói cũng khác. Song thấy đều chứng tỏ rằng không ai ưa vật cũ, đều cũ và lối cũ không còn dùng được, hoặc không thích-dụng nữa.

Đành rằng không phải là không có cái cũ đáng qui đáng giữ, như những khí-mạnh xưa, nằm trong các tử kính của những nhà quyền-quí, hay là trong các tàng-cổ-viện; các di-tích văn-minh lối-cổ của Ba-tý-luân, Ai-cập, như Kim-tự-tháp chẳng hạn; hoặc văn-học cổ Hi-lạp, hay những áng văn-chương cổ trong các tàng-thơ-lâu.

Cũng không phải hết thấy các sự vật được mang lấy chữ MỚI, hay được tặng cho tiếng MỚI đều là tốt cả, như những lối ăn mặc hào-nhàng, khêu-gợi tình-dục, phấn son lõe-loẹt, quyến-rũ bướm ong, mà đời thường gia cho

chữ TÀN-THỜI; hay như lối giao-thiệp sỗ-sàng của xã-hội nam-nữ bình-dẳng tự do «vỏ». Các cái mới ấy chẳng những không đáng nói đến, mà còn nên tổng luôn nó qua bên kia Tàn-thế-giới đi!

Vậy, nay nhơn chuỗi ngày của năm 1950 Dương-lịch đã qua, các ngày của năm 1951 đến, ta xin ôn lại coi những cái cũ nào có hại hoặc vô-ích trong ta, thì ta cậy ơn Chúa mà cho nó đều qua luôn với chuỗi ngày không còn trở lại được nữa; và đón lấy những điều gì mới (mới vì ta chưa có) để giúp ta sống vui trong những ngày mới mỗi ngày một mới, hầu sống một đời trăm hoa đua nở, lúc nào cũng báo tin TÀN-XUÂN trong Chúa cho mọi người rằng: «Vậy, nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nầy là người dựng nên mới; những sự cũ đã qua đi, nầy mọi sự đều trở nên mới» (II Cô 5: 17).

ÍCH - KỶ

Tâm con mắt không ra khỏi vòng bàn chơn, bo bo lo cho mình, sợ mình thiếu, sợ mình hẹp, cái gì cũng gom-góp về mình, dành-giùm cho mình, ai động đến thì rần gân cổ lên cãi bướng rằng: Hừ! «tiền xử kỷ hậu mới xử bỉ» chó! (?) «Thừa trong nhà mới ra bề

ngoài» kia ma! Cui tam các bạn a! mau mau tống nó đi, cho thay vào đó tánh:

VỊ - THA

Phải nghĩ tới người khác, để ý đến người khác, lo cho người khác với! Bởi chung «tôi đã bị đóng đinh vào thập-tự-giá với Đấng Christ, mà tôi sống, không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi; nay tôi còn sống trong xác-thịt, ấy là sống trong đức-tin của Con Đức Chúa Trời, là Đấng đã yêu tôi, và đã phó chính mình Ngài vì tôi» (Ga 2: 20). Nếu quả Christ sống trong ta, thì ta không quyền và hơn nữa cũng không có thể sống riêng, nhưng phải sống cho tất cả anh em mình, ấy mới là sống cho Chúa (Rô 14: 7, 8).

ĐẰNG - PHÁI

Con một cha, dân một Chúa, mà chèm này xóm nọ bay ra rãng-rãng những câu: TA phải che đậy nhau, đùm-bọc nhau, hồi-hộ nhau, chớ để cho HỌ dòm-ngó ta, chỉ-trích ta, dạy-đỗ ta hoài sao được! TA cũng như HỌ chớ! TA phải đứng lên, phải cho HỌ biết ta mà! Anh em phải nghe theo tôi, TA phải đối lập thẳng-thắn với HỌ đi! Đó là những giọng chia-rẽ, những bụi cỏ bè-lũ, những rễ đắng sót lại của các đảng-phái trong Hội-Thánh Cô-rinh-tô xưa, nó cũ lắm, mục-nát lắm các bạn ạ, hãy cởi bỏ nó đi mà mặc lấy tánh mới:

HIỆP - NHỨT

Trong thư I Cô-rinh-tô đoạn 12, Đức Thánh-Linh đã trình-trọng dạy cho chúng ta biết rằng, chúng ta đều có kẻ này người kia, nhưng thấy đều là những chi-thể trong một thân mà thôi; chi-thể này không có phép khinh-đề và duồng-bỏ chi-thể kia, chi-thể nọ không được nói không cần chi-thể khác, không nên cố-chấp mà không chịu làm hoặc không chịu nhận SỰ RỬA CHƠN LẦN CHO NHAU như Chúa đã dạy cách trình-trọng trong

Giăng 13: 14, 15. Bởi «Đức Chúa Trời đã sắp-đặt..., hầu cho trong thân không có sự phân-rẽ, mà các chi-thể phải đồng lo-tưởng đến nhau» (I Cô 12: 24b đến 25). Ai ai cũng nhận biết rằng: «Hiệp-nhứt thì sống, chia-rẽ là chết».

Vậy chúng ta khá cần-thận, cậy ơn Chúa mà giữ mình, đừng để cho tánh cũ dấy lên, từ chỗ giận-dữ một tí, cố-chấp một tí, tức-mình một tí, phiền-hà một tí, rồi đưa đến chỗ nghi-ky nhau, bất-hòa nhau, rồi chia-rẽ nhau, mà xé rách thân-thể của Chúa, phá-hủy đền thờ Đức Chúa Trời, thì ỏi thôi! nhà Chúa thể nào! Đức Chúa Jê-sus-Christ đã và đương còn cầu-nguyện tha-thiết xin Đức Chúa Cha cho chúng ta hiệp-nhứt cũng như chính Đức Chúa Trời Ba Ngôi vẫn là một vậy (Gi. 17: 20-23).

BI - QUAN

Thấy cảnh đông tàn, hoa-lá điêu-tạ, cành cây cằn-cụi, buồn! Gặp khi đường xa gánh nặng sức yếu, lại thêm hùm beo chặn lối, buồn! Thấy gió to sóng cả, thuyền nan đêm tối, buồn! Các cái buồn ấy cũ lắm các bạn ạ! «Anh em vui-mừng về điều đó, dầu hiện nay anh em vì sự thử-thách trăm bề buộc phải buồn-bã ít lâu, hầu cho sự thử-thách đức-tin anh em quý hơn vàng hay hư-nát, dầu đã bị thử lửa, sanh ra ngợi-khen, tôn-trọng, vinh-hiến cho anh em khi Đức Chúa Jê-sus-Christ hiện ra» (I Phi 1: 6-7). Vậy, «hỡi anh em, hãy coi sự thử-thách trăm bề thoát đến cho anh em như là điều vui-mừng trọn- vẹn» (Gia 1: 2). Thế thì ta hãy

LẠC - QUAN

Phải, lạc-quan đi nào, «hãy vui-mừng trong Chúa luôn luôn. Tôi lại còn nói nữa: hãy vui-mừng đi» (Phil. 4: 4). Bởi biết rõ lắm rằng, cảnh đông tàn đự-bị cho cảnh xuân sang, trên những cành cây cằn-cụi tuy bề ngoài có vẻ tiêu-diêu, mà bề trong đầy sanh-lực, hẳn không lâu, thật không lâu,

nó sẽ đâm chồi nứt lộc, rồi trăm hoa đua nở, muôn hồng nghìn tía khoe tươi.

Kìa, Đức Chúa Trời không chỉ cứu dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi Ê-díp-tô thôi, Ngài còn đưa qua biển đỏ, dẫn suốt đường đồng vắng, đem qua sông Giô-danh, thắng các quân thù, hạ thành kiên-cố, và cho an-cư lạc-nghiệp trong đất hứa. Và kìa, Đức Chúa Jê-sus vẫn có ở trong thuyền của chúng ta, Ngài đương ngồi dựa dềng lái để coi đực-tin của chúng ta; gió và sóng hăn sẽ yên-lặng như tờ; thuyền ta sẽ cập bến bình-an. Bởi có ấy, «tôi tin chắc rằng Đấng đã khởi làm việc lành trong anh em, sẽ làm trọn hết cho đến ngày của Đức Chúa Jê-sus-Christ» (Phil. 1: 6). Vậy, ta hãy cùng học-tập gặp cảnh-ngộ nào cũng cứ vui lòng chịu vậy (Phil. 4: 11b), luôn «tùy-ngộ nhi an». Hãy học đòi tiên-tri Ha-ba-cúc: «Ta sẽ đứng nơi vọng canh, chôn chơn nơi đồn-lũy, rình xem Ngài bảo ta điều gì, và ta trả lời thế nào về sự đối-nại của ta» (Ha 2: 1). Như vậy, chắc ta cũng sẽ cùng ông đối cảnh mà đồng-đạc tuyên-bố rằng:

*«Vi dầu cây vả sẽ không nứt lộc nữa,
Và sẽ không có trái trên những cây nho;*

*Cây ô-li-ve không sanh sản,
Và chẳng có ruộng nào sanh ra đồ-ăn;
Bầy chiên sẽ bị dứt khỏi ràn, và không
có bầy bò trong chuồng nữa.*

Dầu vậy, tôi sẽ vui-mừng trong Đức Giê-hô-va,

Tôi sẽ hôn-hở trong Đức Chúa Trời của sự cứu rỗi tôi.

Đức Giê-hô-va là Chúa, là sức mạnh của tôi,

Ngài làm cho chơn tôi giống như chơn con hươu,

Khiến tôi đi trên các nơi cao của mình» (Ha 3: 17-19).

Còn nhiều nữa, thật còn nhiều nữa, đây không thể kể hết, chỉ lớn tiếng kêu nhau: Hê! ta hãy quyết-tâm cậy ơn và sức của Chúa mà đào tận gốc, nhổ hết rễ con và rễ cái, xô nhào cái cây BẮN-NGÃ xuống, cho nó vào lửa thánh, khiến thiêu trọn, và đổ cả tro nó ra ngoài biển cả; rồi cùng nhau vun-quén cây THÁNH-LINH, bón-tưới và săn-sóc cây ấy, để cùng nhau hóm sớm chung hưởng. Hãy học đòi thánh Phao-lô, quyết sống cho kẻ khác mà rằng: «Vi Đấng Christ là sự sống của tôi, và sự chết là đền ích-lợi cho tôi vậy. Nhưng tôi cứ ở trong xác-thịt, ấy là SỰ CẦN HƠN CHO ANH EM» (Phil. 1: 21, 24). Nhứt-định «dùng dây hòa-bình mà giữ-gìn sự hiệp một [của Thánh-Linh]» (Êph. 4: 3) và «hãy vui-mừng trong sự trồng-cây» (Rô 12: 12a).

«Vậy nên chúng ta chẳng ngã lòng, dầu người bề ngoài hư-nát, nhưng người bề trong cứ đời mới càng ngày càng hơn» (II Cô 4: 16). — T. K. B.

